

GILLETTE BURGUNDIA — ACTUS 2

Burgundia — Francia
ACTUS 2 — Reditus Sabinae

Fabulae numquam eadem sunt, quia momenta quibus occurrunt numquam eadem sunt. Loca mutantur. Tempora anni mutantur. Homines mutantur. Et cum mulieres eorum vias transeunt, praedictio omnem vim amittit.

Hanc fabulam aliquando iam narravi. Hodie eam rursus narrare volo maiore ardore, paene ut colloquium mecum ipso — vocem memoriae, vocem quae ostium temporis pulsare non desinit, admonens me non solum eius quod fuit, sed fortasse etiam eius quod adhuc esse possit.

ACTUS 2 — REDITUS SABINAE

Primos dies in praedio ordinando consumpsi.

Quidam operarii pacisci volebant.

Alii explicare volebant quomodo res semper actae essent.

Pauci ipsam traditionem argumentum esse credebant.

Audivi.

Deinde decrevi.

Nullo modo in animo habebam de stipendiis, privilegiis aut veteribus consuetudinibus iterum pacisci. Qui manere volebant, libenter accipiebantur. Qui abire volebant, dextram et risum acceperunt.

Sine rancore.

Iam pridem didiceram quasdam consuetudines raro mutari.

Substituuntur.

Itaque novam turmam constituere coepi.

Homines officii memores.

Homines qui non egebant custode omni diei hora.

Ratio mea simplex erat:

noli imperare.

Officium crea.

Hebdomades lente praeteribant, numero vinearum et vento per colles Burgundiae currente dimensae.

Putabam me tandem pacem invenisse quam iam non quaerebam.

Deinde quodam post meridiem currus Italicus ad introitum praedii apparuit.

Procul vidi mulierem et iuvenem descendere.

Aliquem quaerebant.

Cum quodam operario, qui ne unum quidem verbum Italicum intellegebat, concitate loquebantur. Nomen quoddam iterum atque iterum repetebant.

Nomen meum.

Equo vectus accessi.

Et tempus constitit.

Sabina erat.

Loqui non opus erat.

Se ipsam praesentare non opus erat.

Quidam vultus altius in memoria insculpti manent quam imagines photographicae.

Statim eos agnoscis.

Etiam post decennia.

Paulisper iterum iuvenis factus sum.

Non iuvenis veterum imaginum.

Non iuvenis documentorum publicorum.

Iuvenis somniorum.

Errorum.

Promissorum non perfectorum.

Cor meum ea vi pulsare coepit quam iam diu evanuisse credebam.

Ex equo descendi, tranquillitatem simulans.

Risit.

Idem risus.

Eadem lux in oculis.

Tempus elegantiam addiderat, non distantiam.

Iuxta eam stabat iuvenis quem nepotem suum esse dixit.

Eum diligenter inspexi.

Erat aliquid inquietans in similitudine.

Idem oculi.

Idem vultus.

Eadem pertinax lenitas.

Sabina me aspexit sicut aliquis aspicit eum qui numquam vere e vita sua discessit.

Nulla erat verecundia.

Nullae explicationes.

Tantum tacitum pondus omnium quae numquam viximus.

Inter vites ambulavimus.

De praeterito locuti sumus sicut de vetere domo loquimur quam memoriae adhuc incolunt. Rogavi quomodo me invenire potuisset.

Risit.

Risus quem optime memineram.

«Tua culpa.»

«Mea?»

«Ita. Semper omnia scribebas. Quae hominibus coram dicere non poteras, mundo per libros tuos dicebas. Verba tua per annos secuta sum. Quaeque pagina aliud indicium relinquebat. Sciebam me te serius ocius inventuram esse.»

Tacui.

Quia recte dicebat.

Et eo momento aliquid intellexi.

Non casu advenerat.

Et fortasse ne ego quidem.

Interdum vita decennia requirit ut sententiam olim interruptam absolvat.

Ferdinando